

WOLFFERS, François A. (von) (Aalst 31 juli 1812 – Sint-Jans-Molenbeek 25 januari 1892).

Was de zoon van een te Delft geboren fabrikant en een Aalsterse moeder. Van vaderskant stamde Wolffers uit een aanzienlijke familie, die in de Oostenrijkse tijd belangrijke staatsambten had bekleed. Wolffers, die al jong zijn vader verloor en opgevoed werd door zijn oom van moederszijde, de geleerde publicist F.J. de Smet (1771-1854), volgde de Latijnse school, eerst aan het Klein Seminarie van Aalst, na de afschaffing daarvan (1825) aan het rijksgymnasium aldaar, waar hij (bij hoofdzakelijk

Luxemburgse leraren) onder meer uitstekend Duits leerde. Na de dood van zijn moeder (1831) trok hij naar Parijs, waar hij vier jaar letteren en rechten studeerde en van waaruit hij Europa bereisde; hij sloot zijn studie in 1836 af met een proefschrift over Horatius. Hij keerde naar Aalst terug, doch verbleef nadien weer te Parijs als *maître de langues* (Quérard) en /of redacteur van *Le National*. Hij was er onder meer bevriend met Eugène Delacroix en Victor Hugo, aan wie hij zijn Goethe-vertalingen opdroeg. In januari 1839 verhuisde hij naar Leuven en gaf daar van 3 januari tot 3 maart 1839 de halfwekelijkse krant *De Tyden* uit ("Algemeen Nieuwsblad voor Staetkunde, Nyverheid, Handel, Letterkunde, Kunsten en Wetenschappen"), die op 7 maart *De Morgenzon* ("Tydschrift der Vlaemsche Belangen") werd en nog bleef bestaan tot 18 april 1839. Na die tijd werkte Wolffers nog mee aan het *Kunst- en Letterblad*. In 1840 werd hij, met Victor Delecourt als secretaris, door minister Charles Rogier met een zending naar Duitsland belast, om er de organisatie van het onderwijs en van de schone kunsten te bestuderen; in 1842 dirigeerde hij de *Revue belge des beaux-arts*, waarvan slechts één jaargang verscheen. Van huis uit gefortuneerd, huwde hij in Leuven een tien jaar jongere 'rentenierster', met wie hij drie dochters had; hij bleef als ambteloos burger gedomicilieerd in Leuven tot 1858, in Sint-Joost-ten-Node (1858-1859), in Brugge (1859-1867) en daarna weer in het Brusselse, doch werkte in Franse staatsdienst als *chef de division en service extraordinaire* van het Parijse ministerie van binnenlandse zaken.

Wolffers, die uit een ander milieu kwam dan de meesten van zijn Vlaamsgezinde tijdgenoten, heeft in 1839 getracht door middel van zijn krant een rol in de V.B. te spelen. Zijn opinies leken mensen als Hendrik Conscience en Ferdinand A. Snellaert, die hij om medewerking verzocht, te revolutionair (zij verweten hem zijn republikeinse denkbeelden en zijn pleidooien voor een verbond met de katholieke Rijnlanden tegen het protestantse Duitsland); zij verdachten hem er uiteindelijk van, een zending van Parijs te zijn. J.A. de Laet, wiens "bestendige medewerking" bij de naamsverandering van de krant werd aangekondigd, keerde enkele dagen later reeds uit Leuven naar Antwerpen terug. In zijn *memoires* van 1849 toonde Wolffers zich een pleitbezorger van de katholieke kerk en tevens van de liberale partij, die de politieke invloed van de clerus in het belang van de Kerk en van de vrijheid wilde fnuiken; de vervulling van de desiderata van de V.B. verwachtte hij van minister Charles Rogier.

WERKEN: *Souvenirs de la Forêt de Thuringe*, 1833; – *De Horatii Flacci Arte Poetica Dissertatio*, 1836; – *Élégies romaines de Goethe, suivies de ses épigrammes, ballades et épîtres*, 1837; – *Nouvelles leçons de littérature, ou morceaux choisis de Schiller, Goethe, Zschokke, etc.*, 1837; – *Tableau synoptique de la langue allemande resp. anglaise* (éénbladrukken), 1837; – *La retraite des dix-mille et l'expédition d'Hannibal*, 1838; – *La galerie Van den Schrieck*,

1839; – Pierre-Paule Rubens, 1840; – Flandrisches Album. Stilleben, Genrebilder, Geschichte, 1849; – De la création d'un panthéon national, 1849; – Histoire générale des beaux-arts, aflevering 1, 1854; niet voortgezet; – Fi Tunisi, 1865; – Turkey's Fall the Decline of England, 1874; – Des intérêts de la France nouvelle dans les deux hémisphères, 1877; – L'Ecosse, mœurs et coutumes, 1885; – L'école néerlandaise et ses historiens (Jacob Campo Weyerman), 1888; – Shakespeare, son époque et ses commentateurs, 1888?.

LITERATUUR: J.M. Quérard, La France littéraire, X, 1839; – F. de Potter en J. Broeckkaert, Geschiedenis der Stad Aalst, IV, 1876; – Bibliographie Nationale, IV, 1910; – A. Jacob, Briefwisseling van, met en over Hendrik Conscience uit de jaren 1837 tot 1851, 2 dln., 1913-1914.

LUDO SIMONS*